

Propuneri pentru 2022

Să devenim creatori ai unității

Să ajutăm unitatea să crească, să creăm legături între oameni: aceasta este una dintre cele mai mari provocări ale timpului nostru.

Timpurile pe care le trăim sunt caracterizate de evoluții contradictorii.

Pe de o parte, omenirea devine din ce în ce mai conștientă de cât de interconectată și legată este de întreaga creație. Pandemia ne-a făcut să ne dăm seama încă o dată că suntem o singură familie umană; trecem prin greutăți împreună și nu le putem depăși decât împreună.

Pe de altă parte, lumea devine din ce în ce mai polarizată din punct de vedere social, politic și etic. Acest lucru duce la noi rupturi în societăți, între țări și chiar în cadrul familiilor. Creștinii nu sunt scutiți de aceste antagonisme. Între Biserici, și chiar în interiorul lor, neînțelegerile se înăspresc și se transformă în diviziuni, chiar acum, când mărturia noastră pentru pace, în toată diversitatea noastră, ar fi absolut vitală.

Astăzi, în unele țări, aceste antagonisme sunt însoțite de o imensă pierdere de încredere în comunitățile creștine, cauzată de ieșirea la iveală a agresiunilor sexuale și abuzurilor spirituale comise în sânul acestor comunități. Mulți oameni și-au văzut încrederea trădată. La Taizé, ca și în alte părți, în ultimii ani am întreprins un proces de cernere a adevărului cu privire la aceste chestiuni grave. Și dorim să facem tot ce putem pentru ca Taizé să fie un loc sigur pentru fiecare persoană (www.taize.fr/protection).

Biserica este chemată să fie un loc de prietenie pentru toată lumea. În acest scop, astăzi este necesară o convertire radicală, din fidelitate față de mesajul Evangheliei. Hristos, prin iubirea Sa care a mers până la dăruirea de Sine, a deschis un nou izvor din care ne putem lua puterea de a alege o viață de

frățietate, de a promova demnitatea fiecărei ființe umane și de a avea grijă de creație. Hristos ne cere să fim, prin comuniunea noastră frățească, semnul venirii Sale pentru a uni toate ființele umane în iubirea lui Dumnezeu.

Aș dori ca aceste propuneri pentru 2022 să ne invite să ne întrebăm: ce rol putem juca pentru a contribui la intensificarea unității în familia umană, în cadrul întregii creații, cu aproapele nostru, în Bisericile și comunitățile noastre, și chiar în propriile noastre inimi?

f. Albis

- Fiecare dintre cele șase propuneri este urmată de un text care să ne ajute să aprofundăm reflecția. Aceste scurte citate vor fi explorate mai departe în articolele de pe site-ul nostru, în podcast-uri și prin atelierelor oferite la Taizé.
- Referințele biblice și comentariile biblice vor fi publicate online pentru fiecare dintre aceste șase propuneri, iar textele introducerilor biblice de la Taizé se vor baza pe acestea. A se vedea www.taize.fr/bible

Pelerinajul încrederii în 2022

Deși efectele pandemiei continuă să fie resimțite, sperăm să putem continua Pelerinajul încrederii la Taizé și în alte părți:

- Pe parcursul întregului an, întâlniri săptămânale la Taizé.
- Între 8 și 15 mai 2022, un pelerinaj în Țara Sfântă.
- Între 7 și 10 iulie 2022, Întâlnirea europeană la Torino.
- Între 13 și 17 iulie 2022, o întâlnire de prietenie între tineri musulmani și creștini.
- Între 21 și 28 august 2022, o săptămână de reflecție pentru tineri cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani. În timpul acestei săptămâni, cei care doresc pot lua parte la un program special privind protejarea biodiversității.
- Între 28 decembrie 2022 și 1 ianuarie 2023, următoarea Întâlnire europeană - locul va fi anunțat la Torino.

Prima propunere | *Bucuria de a primi*

Cu toții putem contribui la un viitor de pace și unitate în familia umană. Acest lucru începe cu relațiile pe care le construim între noi. Trebuie să avem grijă unii de alții, de familiile noastre, de rudele și de prietenii noștri, mai ales în clipe de încercare.

Unitatea familiei umane crește, de asemenea, de fiecare dată când ne deschidem față de cei care provin din medii diferite de ale noastre. Putem să ne adresăm celorlalți mai des, inclusiv celor pe care nu i-am aborda în mod spontan? Deseori vom fi surprinși să primim de la ei ceea ce nu ne-am fi putut imagina vreodată.

Dacă nu ne lăsăm paralizați de ezitățile sau de temerile noastre, ne va fi dăruită bucuria de a primi. În relația cu ceilalți ne găsim propria identitate, iar aceștia ne pot ajuta chiar să ieșim din momentele de tristețe interioară și să dăm un sens existenței noastre.

Într-una dintre parabolele spuse de către Domnul Iisus Hristos, o persoană rănită este ajutată de un străin care trecea ocazional pe acolo. Prin gestul său, acel om a riscat să treacă dincolo de barierele etnice, politice și religioase. Nu cumva acel act spontan prin care a devenit aproapele celui rănit a dat sens vieții sale în acea zi? Și astăzi, ne amintim și ne inspiră această figură a „bunului Samaritean” (Luca 10,29-37).

*„Una din zicerile din țara noastră este **Ubuntu** – esența ființei umane. **Ubuntu** vorbește în special despre faptul că nu poți exista ca ființă umană în izolare. Vorbește despre interconectarea noastră. Ne privim mult prea des doar ca doar indivizi, separați unii de alții, când de fapt suntem legați unii de alții, iar ceea ce facem afectează întreaga lume.”*

Din cuvintele fostului arhiepiscopului Anglican Desmond Tutu, o figură militantă pentru reconciliere în Africa de Sud care luptă împotriva apartheidului

A doua propunere | **Încurajarea Dialogului**

Pentru ca unitatea să crească, trebuie mai întâi de toate să creăm legături de încredere. Din păcate, mult prea des relațiile umane sunt periclitate de neîncredere. Violența verbală este din ce în ce mai frecventă în dezbaterile publice și în mediile sociale, iar oamenii sunt manipulați de frică. Cum ar trebui să reacționăm la astfel de abuzuri?

Putem alege să ascultăm și să intrăm în dialog. Acest lucru nu înseamnă să îi spunem celorlalte persoane că îi împărtășim opinia, dacă nu este cazul, ci să facem tot ce putem pentru a continua o conversație cu cei care gândesc diferit de noi. Să încercăm însă să facem tot ce ne stă în putință pentru a evita o întrerupere a dialogului.

Să ne hotărâm să nu etichetăm niciodată pe nimeni și niciodată să nu emitem prejudecăți. Nimeni nu ar trebui să fie redus la o anumită acțiune sau opinie. Iar un dezacord, chiar și unul radical, poate fi exprimat fără agresivitate, deși trebuie să recunoaștem că, uneori, în fața unor nedreptăți, furia trebuie exprimată.

Există reflexe identitare care agravează diviziunile din societățile noastre, iar acest lucru este valabil și în comunitățile creștine. În loc să ne definim pe noi înșine în opoziție cu ceilalți, am putea oare să dezvoltăm o identitate și un sentiment de apartenență care să nu excludă deschiderea către ceilalți?

„Cea mai autentică și mai intimă prietenie poate exista între oameni care gândesc diferit despre chestiuni esențiale. Acest lucru implică în mod natural și un aspect de tristețe, dar îl face pe prietenul nostru și mai drag pentru noi.”

spunea filosoful francez Jacques Maritain în 1970

A treia propunere | **Suntem cu toții frați și surori**

Pentru ca unitatea să crească trebuie să refuzăm inegalitățile sociale. Unele polarizări își au rădăcinile în excluderea suferită sau resimțită de atât de mulți oameni sau chiar de popoare întregi.

Împreună cu creștinii din toate Bisericile, cu credincioșii de diferite religii, cu femeile și bărbații de bunăvoință care nu cred în Dumnezeu, putem fi solidari cu persoanele aflate în situații precare, cu cei excluși, cu migranții al căror drum în viață a fost marcat de mari suferințe.

Punerea în practică a unei vieți de frățietate începe chiar la ușa noastră. Haideti să depășim ceea ce ne desparte, lăsând să se nască relații de prietenie. Și vom vedea cum inimile noastre se vor deschide, se vor mări și vor deveni mai umane. Suntem oare suficient de conștienți de faptul că modul nostru personal de viață poate avea un impact la celălalt capăt al lumii?

Pentru credincioși, practicarea frățietății este inseparabilă de credință. Domnul nostru Iisus Hristos a spus: „Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25,40). Venind în lume, Iisus Hristos s-a unit cu fiecare om. Ne apropiem de El atunci când mergem la cei care sunt răniți de viață; ei ne aduc într-o relație mai profundă cu El.

„Cea mai mare provocare a momentului este realizarea unei revoluții a inimii, o revoluție care trebuie să înceapă cu fiecare dintre noi. Când începem să ocupăm locurile cele mai de jos, să spălăm picioarele altora, să ne iubim frații și surorile cu aceea iubire arzătoare, cu aceea pasiune care a dus la cruce, atunci putem spune cu adevărat: «Acum am început».”

Cuvintele jurnalistului american Dorothy Day, aflată în prima linie a luptei pentru drepturile omului, în 1963

A patra propunere | **Solidaritate cu întreaga creație**

Astăzi, vedem mai clar unitatea creației. Interdependența tuturor ființelor vii ne face să ne dăm seama că suntem, într-un anumit sens, înfrățiți cu toate ființele. Pentru credincioși, minunata noastră planetă este un dar pe care Dumnezeu ni l-a încredințat și pe care trebuie să îl transmitem generației următoare.

Vedem astăzi cât de mult este slăbită planeta din cauza activității umane. În ultima vreme, dezastrele ecologice și fenomenele climatice extreme au afectat numeroase părți ale lumii. Din ce în ce mai mulți oameni vor fi forțați de aceste crize să își părăsească pământurile natale, care au devenit nelocuibile. De zeci de ani, numeroase studii de cercetare ne avertizează cu privire la distrugerea biodiversității.

În fața acestor urgențe ecologice, răspunsurile politice, inovațiile științifice și alegerile sociale sunt cruciale. Mulți tineri își asumă angajamente curajoase, cu toate că unii dintre ei sunt bântuiți de frustrare și furie – ceea ce este de înțeles.

Să nu ne descurajăm văzând toate acestea! Foarte des un proces de transformare începe de la „aproape nimic”. Pentru credincioși, credința în Dumnezeu stimulează un angajament și o încredere în capacitatea ființelor umane de a răspunde la aceste crize. Am putea să ne întrebăm cu toții: ce pas concret, oricât de umil ar fi el, pot face în viitorul apropiat pentru a începe sau pentru a aprofunda o convertire ecologică?

„Fiecare dintre noi – oricine și oriunde ne-am afla – poate juca un rol în schimbarea răspunsului nostru colectiv la amenințarea fără precedent a schimbărilor climatice și a degradării mediului. Grija pentru creația lui Dumnezeu este o misiune spirituală care necesită un răspuns de asumare a responsabilității. Acesta este un moment critic. Viitorul copiilor noștri și viitorul casei noastre comune depind de acesta.”

Declarația comună a Papei Francisc, a Patriarhului Ecumenic Bartolomeu și a Arhiepiscopului de Canterbury Justin Welby, 1 septembrie 2021

A cincea propunere | **Pasiune pentru unitatea creștinilor**

Căutarea unității este o provocare majoră pentru creștini. Cum putem fi un ferment al frățietății și în același timp să menținem totuși diviziunile? În Hristos găsim un singur izvor al unității (Ioan 17,20-21; Efeseni 2,14). Dându-Și viața pe Cruce, El a parcurs toți pașii unei iubiri care distruge ura și barierele dintre oameni.

Astfel, Evanghelia ne cheamă să depășim diviziunile și să mărturisim că unitatea este posibilă într-o mare diversitate. Nu este oare aceasta o contribuție prioritară pe care creștinii sunt invitați să o aducă la frățietatea familiei umane? O astfel de mărturie vorbește mai mult decât cuvintele.

Evanghelia ne îndeamnă să cultivăm arta de a crea unitate. Putem cu toții să construim unitatea, construind relații de ascultare a celuilalt și de prietenie oriunde ne-am afla.

În dialogul dintre confesiunile creștine, diferențele care există încă trebuie luate în serios, iar cercetarea teologică este indispensabilă. Dar dialogurile singure nu duc la o unitate vizibilă.

Pentru a face pași concreți pe această cale, să ne întâlnim mai des, cei botezați din diferite Biserici, într-o rugăciune comună centrată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cine știe, Duhul Sfânt ne-ar putea surprinde. Vom descoperi că Iisus este Cel care ne aduce împreună și că iubirea lui Hristos poate străluci mult mai clar atunci când recunoaștem cu umilință ceea ce ne lipsește și când ne deschidem către ceea ce putem primi de la ceilalți.

„Este vorba despre a accepta să dăm și să primim unii de la alții, fără să cădem în relativism dogmatic, ci să ajungem să înțelegem că elementele esențiale ale credinței apostolice pot fi exprimate pe linii diferite, dar convergente. Iar pentru restul, să sperăm și să așteptăm o nouă revărsare a Duhului, gata să o primim.”

Din cuvintele teologului ortodox Elisabeth Behr-Sigel, 1986

A șasea propunere | **Să-I permitem lui Dumnezeu să ne unească inimile**

Pentru a intensifica unitatea este nevoie de un angajament al întregii noastre ființe, care începe chiar în inima noastră. Prin cuvintele unui psalm străvechi, rugăciunea noastră se îndreaptă către Dumnezeu: „Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, dintr-o inimă neîmpărțită și voi slăvi numele Tău în veac.”

(Psalm 85/86,11)

Pentru a ne îndrepta spre o astfel de unitate interioară, nu trebuie oare ca din când în când să facem ordine printre dorințele noastre și să acceptăm că nu putem face de toate sau experimenta totul? Când în fața noastră se deschid multe oportunități, să încercăm să discernem care sunt cele care conduc cel mai mult la pace, lumină și fericire.

Există în noi o sete profundă de comuniune și de unitate care vine de la Dumnezeu, și pe care o putem exprima în rugăciune. Chiar și cu foarte puține cuvinte, a rămâne în tăcere în fața lui Dumnezeu ne ajută să căutăm sensul vieții și ne reînnoiește disponibilitatea de a lăsa Duhul Sfânt să lucreze în noi.

Pentru a găsi unitatea inimii, există întotdeauna o cale: să ne îndreptăm privirea spre Iisus Hristos, să învățăm a-L cunoaște mai bine încredințându-i bucuriile și durerile noastre. Chiar și în mijlocul dificultăților, având puține certitudini în privința viitorului, putem să ne continuăm pas cu pas drumul, cu convingerea că, prin Duhul Sfânt, Hristos Cel Înviat ne însoțește mereu.

„A intra în tăcere înseamnă a-L asculta pe Dumnezeu; înseamnă a îndepărta tot ceea ce ne împiedică de la a-L asculta sau a-L auzi pe Dumnezeu; înseamnă să-L ascultăm pe Dumnezeu oriunde își exprimă voința, în rugăciune sau în afara ei. Avem nevoie de tăcere pentru a face voia lui Dumnezeu, o liniște prelungită de acea altă dispoziție a noastră pe care o nesocotim atât de mult... sau o disprețuim din ignoranță: amintirea. Trebuie să „culegem” urmele, indiciile, invitațiile, poruncile voinței lui Dumnezeu, așa cum fermierul își adună recolta în hambar, așa cum omul de știință adună roadele unui experiment.”

De la scriitoarea și asistenta socială franceză Madeleine Delbrêl, 1968